

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 marca 2016 r.,

sprawy **M. K.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Apelacyjnego na niekorzyść
skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 września 2015 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 lutego 2015 r.,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 3 i 4 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. kasację pozostawić bez rozpoznania,

2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć

Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 lutego 2015 r., M. K. uznany został za winnego popełnienia czynu z art. 200 § 1 k.k. i art. 197 § 3 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to skazany na karę 5 lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 62 k.k. określono, że orzeczoną karę oskarżony ma odbywać w systemie terapeutycznym. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasadzono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej L. T. tytułem zadośćuczynienia za doznaną

krzywdę kwotę 30.000 zł. Na podstawie art. 41a § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono w stosunku do oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną L. T. przez okres 5 lat.

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 8 września 2015 r., zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że w ramach przypisanego oskarżonemu czynu przyjął, że oskarżony w okresie od nieustalonego dnia i miesiąca 2009 r. do dnia 3 stycznia 2013 r. w miejscowościach K. i S., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, obcował płciowo z małoletnią poniżej lat 15 – L. T., odbywał z nią stosunki płciowe genitalne i oralne, jak również wkładał jej palce do pochwy, a nadto dopuszczał się wobec niej innych czynności seksualnych polegających na całowaniu i dotykaniu językiem oraz rękami jej ciała i czyn ten zakwalifikował z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za jego popełnienie, na mocy art. 200 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 62 k.k. Sąd określił, iż oskarżony ma odbywać orzeczoną karę w systemie terapeutycznym, zaś orzeczony w pkt II wyroku na rzecz małoletniej pokrzywdzonej środek kompensacyjny obniżył do kwoty 20.000 zł. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację na niekorzyść oskarżonego złożył Prokurator Apelacyjny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i 437 § 2 k.p.k., polegające na zastosowaniu reguły in dubio pro reo przy nieprawidłowym, bo poczynionym w sposób sprzeczny z zebranymi dowodami i zasadami doświadczenia życiowego, ustaleniu że zaszły nierozstrzygnięte w postępowaniu dowodowym wątpliwości:

- odnośnie związku przemocy użytej przez oskarżonego z odbyciem przez niego stosunków seksualnych z małoletnią pokrzywdzoną;
- odnośnie związku podawania przez oskarżonego alkoholu małoletniej pokrzywdzonej a odbywaniem przez niego z nią stosunków seksualnych;

co w konsekwencji doprowadziło do zmiany przez sąd odwoławczy ustaleń i wyeliminowania z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu art. 197 § 3 pkt 2 k.k. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w

[...] i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Zarządzeniem z dnia 28 grudnia 2015 r., Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego przyjął kasację Prokuratora Apelacyjnego od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 września 2015 r.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońca M. K. wniósł o jej pozostawienie bez rozpoznania jako niedopuszczalnej z mocy prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy prawa i nie powinna zostać przyjęta przez Sąd Apelacyjny w toku postępowania okołokasacyjnego.

Stosownie bowiem do dyspozycji art. 523 § 3 k.p.k. kasacja na niekorzyść może być wniesiona jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania z przyczyn wskazanych w art. 17 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. oraz z powodu niepoczytalności sprawcy. Wskazane ograniczenie nie dotyczy jednak kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.). Tym samym strony mogą składać kasację na niekorzyść od wyroku skazującego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne, a także gdy postępowanie umorzono z innych przyczyn niż wskazane w art. 17 § 3 i 4 k.p.k. oraz z innego powodu niż niepoczytalność sprawcy, pod warunkiem jednak, że zawarto w niej sformułowanie wskazujące wprost na uchybienie wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. Brak wyraźnego wskazania takiego zarzutu w kasacji oznacza konieczność uznania jej za niedopuszczalną.

Skoro Prokurator Apelacyjny wniósł kasację na niekorzyść oskarżonego od wyroku skazującego na karę bezwzględnego pozbawienia wolności i nie oparł jej na zarzucie uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k., zaś analiza akt sprawy nie pozawalała na stwierdzenie takich uchybień, to kasację tę należało uznać za niedopuszczalną z mocy prawa i w oparciu o art. 531 § 1 k.p.k. pozostawić ją bez rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

kc